CHƯƠNG 2304

Máu của Vu Đế

Ba luồng sáng nhanh chóng bay vào màn sương mù kia.

Sau khi tiến vào màn sương, Hạ Nhân mới phát hiện nơi này hoàn toàn khác với tưởng tượng của mình.

Theo tưởng tượng của hắn, sau khi bước vào màn sương thì sẽ chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Không chỉ không nhìn thấy gì, thần niệm cũng không thể sử dụng.

Thực tế, sau khi tiến vào màn sương, chỉ có thần niệm là không thể sử dụng, còn thị lực lại không bị ảnh hưởng quá lớn.

Một lớp sương mỏng chỉ gây cản trở đôi chút cho tầm mắt, vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ.

Ví dụ như lúc này, Hạ Nhân vẫn có thể nhìn rõ Phi Hạc và Thanh Trúc cách mình vài trăm trượng.

Ba người bay suốt dọc đường, vậy mà cũng phải mất chừng nửa canh giờ mới đáp xuống đáy vực sâu.

Sau khi rơi xuống đáy vực, Hạ Nhân cảm thấy cả người tê dại!

Bên dưới này vậy mà lại có thứ ánh sáng chẳng hiểu từ đâu mà đến.

Hơn nữa, đáy vực sâu không phải một thế giới hoang vu, mà là một nơi tràn đầy sức sống.

Có núi có sông, còn có vô số cây cối xanh tươi, thần thảo và những thứ tương tự...

Dĩ nhiên, ngoài màu xanh tươi còn có linh thực đủ các màu như đen, tím đỏ, tím sẫm...

Đây đúng là một phương tiểu thế giới. Có điều trong thế giới này không thể triển khai thần niệm, mọi thứ đều bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng màu xám nhạt.

Thanh Trúc dường như cực kỳ quen thuộc địa hình nơi đây. Vừa hạ xuống, nàng đã xác định ngay một phương hướng.

Đạo nhân Phi Hạc hóa thành một con thần hạc khổng lồ, cõng Hạ Nhân và Thanh Trúc trên lưng, bay thẳng theo hướng Thanh Trúc chỉ dẫn.

Ở đây không thể sử dụng thần niệm, chứ không phải không thể bay. Chỉ là khi bay sẽ tiêu hao quá lớn, cho nên Phi Hạc dùng bản thể để bay là thuận tiện nhất.

Cứ thế bay một mạch chừng bốn ngày, cuối cùng ba người cũng đến một khe núi.

Nơi đây đương nhiên cũng đâu đâu đều là lớp sương mỏng màu xám kia.

Lúc này Hạ Nhân vẫn không hề thả lỏng cảnh giác. Nhỡ đâu hai người này đánh lén thì sao?

“Đi theo ta... Ở đây có một hang núi!”

Thanh Trúc thuần thục bước vào trong hang.

Thần cách giữa chân mày Hạ Nhân chợt bùng lên một luồng lửa, soi sáng bóng tối trước mặt.

Hạ Nhân tiếp tục đi theo Thanh Trúc.

Hang động dưới lòng đất này vô cùng phức tạp, tựa như mạng nhện, tạo thành một hệ thống hang động khổng lồ.

Nếu không phải đã từng đến đây vài lần và vô cùng quen thuộc đường đi, Thanh Trúc đương nhiên không thể tự do hành động ở nơi này như vậy.

“Đạo hữu Trường Sinh!” Thanh Trúc vừa đi vừa nói: “Lát nữa đến nơi đó, các ngươi phải chú ý một chút... Lần trước khi ta đi qua đó, ta đã nhìn thấy một thần thú hộ vệ!”

“Tu vi của thần thú đó khoảng tầng một Thần Vương cảnh.”

“Cái gì?” Giọng Phi Hạc run lên: “Thần Vương cảnh?”

“Ừm...” Thanh Trúc vừa nhanh chóng nhảy nhót tiến về phía trước trong hang vừa nói: “Có điều hai vị cũng không cần lo lắng!”

“Sinh linh hộ vệ kia tuy có tu vi khoảng Thần Vương cảnh, nhưng thần trí dường như cực kỳ thấp kém. Chúng ta chỉ cần dùng chút thủ đoạn là có thể dụ nó đi!”

“Sau khi dụ nó đi, chúng ta có thể lấy tinh huyết trong huyết trì!”

“Đạo hữu Trường Sinh, ta nói lại một lần nữa, trong máu ở huyết trì có mang đạo pháp thuộc tính hỏa. Khi lấy, ngươi phải cẩn thận!”

“Tốt nhất nên dùng vật chứa thuộc tính mộc để đựng, bởi vì mộc sinh hỏa!”

Ba người lại đi thêm hai canh giờ trong thông đạo dưới lòng đất, cuối cùng cũng đến nơi Thanh Trúc nói.

Thần thức của Hạ Nhân dò xét về hướng Thanh Trúc ra hiệu, quả nhiên ngửi thấy một luồng khí huyết hùng hồn mênh mông.

Bây giờ về cơ bản có thể xác định, hai kẻ Thanh Trúc và Phi Hạc này không hề muốn giết người cướp của, mà thật sự muốn giao dịch!

“Tiếp theo phải làm thế nào?” Hạ Nhân hỏi.

Thanh Trúc nói: “Ở đây không thể giao chiến, nếu không cả thế giới dưới lòng đất này sẽ sụp đổ.”

“Ta có một thứ đặc biệt, có thể dụ con quái vật kia đi!”

“Các ngươi đi theo ta. Ta sẽ dụ sinh linh kia đi, đạo hữu Trường Sinh hãy chuẩn bị sẵn, nhanh chóng lấy máu.”

Đang nói, Thanh Trúc phất tay lấy ra một con rối hình hổ.

Sau khi cơ quan trên con rối được kích hoạt, nó lập tức vút đi, men theo hang động lao thẳng về phía trước.

Quả nhiên, ở chỗ huyết trì phía trước có một sinh linh mạnh mẽ trực tiếp đuổi theo con hổ bằng con rối kia.

“Mau ra tay...” Thanh Trúc nói: “Nhiều nhất chỉ có thời gian ba mươi nhịp thở. Trong ba mươi nhịp thở có thể lấy được bao nhiêu, phải xem bản lĩnh của ngươi!”

Thanh Trúc sợ Hạ Nhân chạy không kịp, bèn đưa tay kéo cánh tay hắn. Chỉ một lần nhảy lên hạ xuống, nàng đã đưa hắn đến chỗ huyết trì trong hang động phía trước.

Hạ Nhân nhìn thấy nơi này quả nhiên là một huyết trì khổng lồ.

Nói chính xác hơn, bên dưới là một hõm đất rộng vài chục trượng!

Phía trên có một tảng đá nhô ra từ vách núi, trên tảng đá không ngừng nhỏ xuống những giọt thần huyết màu vàng.

Trong lòng Hạ Nhân lấy làm lạ: Đá lớn sao có thể chảy máu được?

Nhưng thứ này quả thực lại chính là máu.

Trong tay Hạ Nhân thật sự không có vật chứa thuộc tính mộc. Hắn tùy tiện lấy ra một chiếc nhẫn, thu sạch toàn bộ thần huyết trong nửa huyết trì bên dưới vào trong đó.

Ba người hóa thành những luồng sáng, lao vun vút trái phải trong hang động, chạy một mạch suốt nửa canh giờ.

“Được rồi, được rồi... thoát khỏi nguy hiểm rồi!” Thanh Trúc thở phào, nói: “Chúng ta đã chạy liền nửa canh giờ, đường núi trong này lại quanh co khúc khuỷu, sinh linh kia chắc chắn không thể tìm thấy chúng ta!”

Hạ Nhân lấy tinh huyết ra nhìn thử.

Thanh Trúc hỏi: “Đạo hữu Trường Sinh, thế nào rồi?”

“Chúng ta xem như đã hoàn thành giao dịch chưa?”

Hạ Nhân mỉm cười: “Ngươi chờ một chút, để ta xem chất lượng của máu này!”

Nói xong, hắn âm thầm lấy ra một giọt thần huyết, lén đặt vào Tụ Bảo Bồn, sau đó lập tức lấy ra đặt trước mắt.

Hạ Nhân dựng kết giới, xua tan một phần sương mù màu xám xung quanh, nhờ vậy thần niệm cũng có thể sử dụng trong phạm vi nhỏ.

Thông tin trên thần huyết hiện ra.

Vừa nhìn thấy bốn chữ “Máu của Vu Đế”, Hạ Nhân đã kích động một hồi: Không phải chứ?

Đó là máu chảy ra từ cơ thể Vu Đế, chẳng phải có nghĩa là nơi này đang chôn giấu một vị Vu Đế sao?

Có Vu Đế, chẳng phải có nghĩa là... thần cách sao?

Đôi mắt Hạ Nhân hơi sáng lên.

“Đạo hữu Trường Sinh, sao vậy?” Thanh Trúc còn tưởng Hạ Nhân định nuốt lời.

Hạ Nhân nói: “Chờ một chút, chất lượng máu này không tệ!”

Công dụng: Máu của cảnh giới Thần Đế, có thể dùng để luyện chế đan dược, tu luyện và những việc tương tự...

Hạ Nhân cất giọt máu kia đi, sau đó lại lấy ra một chiếc hộp ngọc, nói: “Hai vị... đa tạ!”

“Đây đúng là thứ máu ta cần!”

“Đạo hữu Thanh Trúc, chúc con trai ngươi sửa chữa thần khiếu thành công!”

“Cảm ơn, cảm ơn... hu hu hu...” Thanh Trúc ôm chặt chiếc hộp ngọc bằng cả hai tay, cơ thể run lên từng hồi rồi bật khóc.

Phi Hạc đứng bên cạnh nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, đạo hữu Thanh Trúc. Việc quan trọng nhất lúc này là mau trở về, để con ngươi sửa chữa thần khiếu!”

“Ừ ừ ừ!” Thanh Trúc lau những giọt lệ trên mặt, chắp tay với Hạ Nhân: “Đạo hữu Trường Sinh, thiếp xin cáo từ trước!”

Hạ Nhân phất tay: “Đi đi, ta còn muốn quay lại xem thử, không đi cùng hai vị nữa!”

Hạ Nhân cũng đứng dậy, hít sâu một hơi rồi quay đầu đi sâu hơn vào lòng đất.

Hắn muốn xem thử nơi này có phải đang nằm một vị Vu Đế hay không.

Trong máu có sức mạnh quy tắc thuộc tính hỏa, chuyện này rất kỳ lạ, chứng tỏ Vu Đế này tu luyện đạo pháp thuộc tính hỏa.

Vậy nơi này có phải có thần cách Vu Đế thuộc tính hỏa hay không?

+15, các đạo hữu đừng sốt ruột, bởi vì hàng tồn của ta cũng sắp cạn rồi...

CHƯƠNG 2305

Khai quật, Đế uy

Vì đã đi qua nơi này hai lượt nên Hạ Nhân nhớ rõ mồn một.

Hắn phất tay, kéo Vũ Tư ra khỏi không gian Hồng Mông.

“Công tử!” Vừa nhìn thấy Hạ Nhân, Vũ Tư đã sắp khóc: “Ngài làm tôi ngột ngạt chết mất!”

Hạ Nhân áy náy nói: “Xin lỗi nhé Vũ Tư... Ta quên mất ngươi!”

Trước đây khi ra ngoài, Hạ Nhân mang theo ba người.

Một là nô bộc cảnh giới Thần Hoàng Vạn Phúc, một là Trịnh Hồng Lộc, người còn lại chính là Vũ Tư.

Kiều Huệ Châu từng nói, Vũ Tư có thể chăm lo sinh hoạt thường ngày cho hắn.

Kết quả là sau khi Hạ Nhân đưa Vũ Tư vào không gian của cây gậy tử kim Hồng Mông, hắn liền quên mất nàng.

Có điều may mà trong cây gậy tử kim Hồng Mông tự hình thành một cõi riêng. Trong tiểu thế giới ấy, ngoài thân thể của Vu Đế ra còn có trời đất bao la, nên Vũ Tư cũng không đến mức quá buồn chán.

Nhưng bị nhốt hơn hai trăm nguyên hội, chắc chắn Vũ Tư đã ngột ngạt đến hỏng người.

“Hu hu hu...” Vũ Tư lập tức ôm lấy eo Hạ Nhân: “Công tử, đây là đâu vậy, tối quá!”

“Ngài không biết đâu, khoảng thời gian này ở trong tiểu thế giới, tôi luôn có cảm giác tâm thần bất an!”

Hạ Nhân nói: “Không sao, không sao... Chẳng phải đã ra ngoài rồi à?”

“Đều tại ta, lần sau nhất định ta sẽ không quên ngươi nữa!”

Hắn kéo Vũ Tư nói: “Đi thôi... Giúp ta một việc. Bên dưới có một con quái vật cảnh giới Thần Vương, ta sợ một mình không đối phó nổi, chúng ta cùng lên!”

“Tốc độ của ngươi nhanh, cứ theo lời ta mà bay xuống!”

Nhờ có Vũ Tư giúp đỡ, chưa đến nửa canh giờ, hai người đã quay lại nơi hồ máu lúc trước.

Nhìn từ xa, hồ máu đã trống không.

Trên tảng đá vẫn còn máu nhỏ xuống, nhưng tốc độ cực kỳ chậm, thường phải nửa canh giờ mới nhỏ xuống một giọt.

Bên cạnh hồ máu đứng một sinh linh toàn thân tỏa ánh sáng đỏ. Lúc này, dường như sinh linh ấy đang giận dữ đến cực điểm, không ngừng gầm thét, nện vào núi đá xung quanh.

Hạ Nhân nói: “Thấy chưa... Chính là thứ này!”

Vũ Tư nói: “Thấy rồi... Công tử, cảnh giới Thần Vương!”

“Không nhìn ra cụ thể là tầng thứ mấy của Thần Vương cảnh, dường như nó không tu đạo pháp!”

Hạ Nhân nói: “Chắc là một kẻ tu thể!”

“Đi thôi, nơi này nằm dưới lòng đất, núi đá xung quanh cực kỳ bất ổn. Nếu giao chiến, chỉ một đòn của Thần Vương cũng đủ khiến cả vùng lòng đất này sụp đổ!”

“Phải bắt được tên này ngay từ đầu, không để sức mạnh lan ra ngoài!”

Vũ Tư nói: “Công tử... e là tôi không làm được!”

“Tôi chỉ có tu vi Thần Vương cảnh tầng ba!”

“Không sao!” Hạ Nhân nói, “Để ta bắt nó!”

Hạ Nhân lấy Ngũ Hành Quân Thiên Tán ra đưa cho Vũ Tư: “Lát nữa khi ta giao chiến với nó, ngươi lập tức mở Ngũ Hành Quân Thiên Tán, bao bọc nơi chúng ta giao đấu lại, không được để năng lượng lan ra xung quanh!”

“Nếu không lòng đất bất ổn sụp xuống, toàn bộ thế giới dưới lòng đất sẽ bị chôn vùi, đến lúc đó sẽ phiền phức lắm!”

“Vâng vâng vâng...” Vũ Tư nhận lấy Ngũ Hành Quân Thiên Tán, nói: “Việc này nô tỳ làm được!”

Ngũ Hành Quân Thiên Tán vốn là bảo vật trong nhà Vũ Tư. Thứ này vô cùng đặc biệt, có thể hấp thu sức mạnh của mọi người. Vì vậy, tuy Vũ Tư chưa luyện hóa nó nhưng vẫn có thể điều khiển.

Hai người rón rén đi về phía sinh linh kia.

Sinh linh ấy đương nhiên cũng phát hiện ra hai người. Nó xoay người, nhìn Hạ Nhân.

Thân hình vật này cao hơn mười trượng, toàn thân tuôn chảy ngọn lửa đỏ rực. Khuôn mặt nó cũng được tạo thành từ lửa, lúc này hiện lên vẻ hung ác dữ tợn, hai luồng thần quang màu vàng lóe lên trong hốc mắt.

Ngay sau đó, sinh linh kia hóa thành một vệt sáng, lao bổ về phía hai người.

“Vũ Tư... Cẩn thận!” Hạ Nhân nói một câu, sau đó cũng lao về phía sinh linh kia.

Hai bóng người đột ngột va mạnh vào nhau.

Hạ Nhân cố hết sức thu liễm dao động năng lượng của mình, nhưng vẫn có rất nhiều năng lượng tản ra xung quanh.

May mà Vũ Tư kịp thời mở Ngũ Hành Quân Thiên Tán, thu lại dao động năng lượng do đòn va chạm của hai bên tạo ra.

Hạ Nhân không thi triển bất kỳ đạo pháp nào, chỉ dùng sức mạnh thuần túy để cận chiến với sinh linh kia.

Bởi bản thân Hạ Nhân đã tu luyện đến Vu Vương cảnh, kết quả có thể đoán được. Chỉ qua một hiệp, Hạ Nhân đã hoàn toàn đè vật kia xuống đất.

Sau đó hắn phất tay, ném sinh linh ấy vào không gian của Thiên Châu Hồng Mông.

Năng lượng xung quanh vẫn điên cuồng cuộn trào, mãi sau vài nhịp thở mới bình tĩnh lại.

Vũ Tư thu Ngũ Hành Quân Thiên Tán, kinh ngạc nói: “Công tử... Ngài mạnh quá...”

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Đừng để ý chuyện đó... Đi theo ta...”

Hai người cùng đi đến chỗ hồ máu!

Hồ máu đã khô cạn, máu bên trong cũng bị lấy đi.

Nhưng trên đỉnh đầu, một dải đá dài lại đâm nhọn ra từ vách núi, rủ xuống như một cây kim!

Từng giọt máu vàng chính là đang nhỏ xuống từ tảng đá này.

Thường phải mấy chục nhịp thở mới nhỏ xuống một giọt.

“Thật kỳ lạ, sao trong núi lại có máu?”

“Trên giọt máu này có một loại sức mạnh thuộc tính lửa kỳ quái quá...”

Vũ Tư ngẩng đầu nhìn tảng đá rủ xuống từ trên đỉnh đầu.

Hạ Nhân hơi nheo mắt, nói: “Phía sau chắc chắn có điều kỳ quặc!”

Chân hắn khẽ động, thân hình lập tức vọt lên, ngay sau đó đưa tay nắm lấy một mặt tảng đá.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, đạo pháp không gian và thần lực trong cơ thể Hạ Nhân cuộn trào tuôn ra, đồng thời thần niệm cũng men theo thần lực bay đi.

Hắn muốn xem rốt cuộc phía sau tảng đá này có gì!

Nhưng đáng tiếc, Hạ Nhân thăm dò hồi lâu cũng chỉ cảm nhận được phía sau tảng đá có khí huyết hùng hồn, còn cụ thể là thứ gì thì không biết.

“Đây là một bí cảnh!” Hạ Nhân nói: “Hang núi này nằm ở nơi bí mật trong bí cảnh, còn chỗ này lại ở sâu dưới hang núi vạn dặm!”

“Trong bí cảnh này không thể sử dụng thần niệm!”

“Vì vậy, về cơ bản nơi này chưa từng có tu sĩ nào đặt chân đến!”

“Cho nên trải qua vô số vạn vạn năm, vẫn không ai phát hiện ra hồ máu này!”

“Nếu không, nhất định đã có người phá tung tảng đá bên trên để xem tình hình phía sau rồi!”

Vũ Tư nói: “Tôi hiểu rồi, bây giờ chúng ta phá tung chỗ này, xem phía sau có gì!”

“Ừ!” Hạ Nhân nói: “Để ta!”

Một tia thần lực được Hạ Nhân đưa vào thần đao, trong chớp mắt thần đao đã hóa thành lớn mười trượng.

Hạ Nhân không dùng nó để chém địch, mà dùng một đao cắt vào tảng đá bên trên.

Dùng thần khí cửu phẩm cắt đá chẳng khác nào cắt đậu phụ.

Xoẹt xoẹt xoẹt mấy nhát, từng tảng đá lớn đã rơi xuống từ vách núi bên trên.

Sau nửa canh giờ, Hạ Nhân đã chém xéo mở ra một lối đi, dài hơn trăm trượng!

Thế nhưng đã đào sâu trọn trăm trượng mà vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Có điều tốc độ máu rỉ ra từ khe đá dường như đã nhanh hơn đôi chút.

“Công tử, để tôi xem còn bao xa...” Vũ Tư đưa tay áp lên tảng đá, truyền thần niệm và thần lực ra ngoài thăm dò.

Nơi này thuộc phạm vi của bí cảnh, thần niệm bị áp chế. Tuy bám vào thần lực thì có thể thăm dò một đoạn nhưng khoảng cách ấy cực kỳ có hạn.

Nàng nhìn một lát rồi lắc đầu: “Không được, vẫn còn xa!”

Hạ Nhân nói: “Không sao... Vậy thì tiếp tục đào!”

Càng đào sâu, Hạ Nhân dần cảm nhận được một tia uy áp nhàn nhạt.

Đôi mắt hắn sáng lên, khóe miệng cũng nở nụ cười.

Vũ Tư dường như cũng cảm nhận được, nàng kinh ngạc nói: “Công tử... Uy áp này... Uy áp này... hình như là đế uy, hơn nữa uy áp này dường như giống hệt uy áp tỏa ra từ thi thể thần trong thế giới Hồng Mông của ngài!”

CHƯƠNG 2306

Đế thi đến tay, dịch chuyển tức thời

Sau mười bảy ngày đào bới không ngừng nghỉ, cuối cùng Hạ Nhân cũng đào xuyên qua vách đá này.

“Phù...” Hắn hít sâu một hơi, áp lòng bàn tay lên vách đá vừa đào ra, ngay sau đó, thần lực vô tận mang theo thần niệm hùng hậu ầm ầm tràn vào bên trong.

Trong khoảnh khắc này, thần niệm của Hạ Nhân thông suốt không gì cản trở!

Thần niệm của hắn điên cuồng lướt qua bên trong đá.

Nói chính xác hơn là xuyên qua không chút trở ngại trong thi thể của Thần Đế.

Thân hình khổng lồ ấy gần như giống hệt thi thể dưới đáy Vô Vọng Hải năm xưa.

Cao tới một triệu trượng, máu vẫn cuồn cuộn chảy trong cơ thể, máu thịt vẫn tươi mới như ban đầu, chẳng khác nào người chết sống lại!

Tại vị trí giữa hai hàng lông mày của cổ thi khổng lồ này, Hạ Nhân nhìn thấy thứ khiến hắn kích động: thần cách!

Vu tộc có mười hai thần cách, lần lượt là: thời gian, không gian, ngũ hành, sấm sét, cuồng phong, mưa trời, ánh sáng và bóng tối.

“Ha ha ha...” Hạ Nhân thu tay về, cười khẽ nói: “Ai cũng nói mười hai thần cách của Vu tộc đã thất lạc hơn phân nửa, hiện giờ chỉ còn lại ba năm cái!”

“Thật ra, sao có thể thất lạc được?”

“Chẳng qua chỉ là lòng tham của con người mà thôi!”

Vũ Tư nói: “Công tử, ngài đang nói gì vậy, nô tỳ nghe không hiểu!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không quan trọng!”

Năm xưa, tổ tiên của bộ lạc Thiên Trúc lén giấu thi thể mình dưới đáy Vô Vọng Hải, sau đó Vu tộc liền mất đi cái gọi là【thần cách sấm sét】 kia.

Nhưng bộ lạc Thiên Trúc lại biết rõ thứ này chưa hề thất lạc.

Đợi đến khi Thần Hoàng của bộ lạc mình trưởng thành, rồi men theo dấu chân tổ tiên mà tìm kiếm, chẳng phải thần cách sẽ trở về hay sao?

Mỗi người chỉ nghĩ đến bộ lạc nhỏ bé của mình, cuối cùng khiến Vu tộc hùng mạnh rộng lớn đến mức ngay cả một nơi dung thân cũng không còn.

Nếu không, mười hai thần cách của Vu tộc đầy đủ, há lại có kẻ nào dám xâm phạm?

“Vũ Tư, mở kết giới của Ngũ Hành Quân Hành Tán ra, ta muốn thu lấy đế thi!” Hạ Nhân quát lớn.

Vũ Tư ở bên cạnh lập tức mở kết giới.

Thi thể thần khổng lồ cao tới một triệu trượng bị Hạ Nhân dùng sức kéo ra khỏi lòng đất, sau đó cả thi thể cùng đá và núi xung quanh đều được hắn đưa vào thế giới không gian bên trong Hồng Mông Tử Kim Côn.

Ngay sau đó, khoang rỗng hình thành do không gian sụp đổ mất đi điểm chống đỡ, vô số đá tảng từ bên trên trút xuống.

“Sập rồi!” Hạ Nhân hét lớn: “Vũ Tư, xông lên trên...”

Hai người cùng hợp sức mở Ngũ Hành Quân Hành Tán, ngược dòng lao lên giữa cơn mưa đá ào ào, rồi xông ra ngoài.

Phá tan núi đá, xuyên thủng lòng đất, vượt qua vô số chướng ngại.

Hai người không ngừng quanh co mở đường và đi lên trong lòng đất vô tận này.

Khoảng vài ngày sau, họ mới xuyên qua lòng đất, lao ra ngoài.

Lúc này nhìn lại, trên mặt đất đã xuất hiện một chỗ lõm xuống.

Nhưng chỗ lõm này không quá rõ ràng.

Dù sao cũng chỉ là vụ sụp đổ trong phạm vi một triệu trượng, lại xảy ra ở nơi sâu dưới lòng đất. Những khoảng trống hơi dư thừa do không gian chồng chất sụp đổ truyền lên mặt đất, khiến vụ sụt lún trông vô cùng nhỏ bé.

“Đã lấy được thứ cần lấy, không cần thăm dò những nơi khác nữa!” Hạ Nhân nói: “Vũ Tư, nàng bay đi, đưa ta theo!”

Vũ Tư dù sao cũng là Thần Vương cảnh, ở nơi không thể sử dụng thần niệm thế này, tốc độ bay vẫn khá nhanh!

Hai người men theo con đường lúc đến, bay thẳng về khu vực có lối ra.

Bay như vậy suốt hai ngày, Hạ Nhân bỗng nhìn thấy Thanh Trúc!

Nàng không những chưa rời đi, mà toàn thân còn dính đầy máu, trông có vẻ bị thương rất nặng.

“Trường Sinh đạo hữu... cứu mạng...” Nhìn thấy Hạ Nhân, nàng nhanh chóng bay tới.

Hạ Nhân hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Chẳng lẽ... đạo hữu Phi Hạc đã tính kế nàng?”

Thanh Trúc lại nói: “Không phải... đạo hữu Phi Hạc... hu hu hu... đạo hữu Phi Hạc đã chết để bảo vệ ta rồi!”

Hạ Nhân cạn lời, há miệng hồi lâu: “Chuyện này...”

Phi Hạc cũng được xem là một kẻ có nhân phẩm không tệ.

“Vị tiền bối này, là Thần Vương cảnh sao?” Thanh Trúc nhìn Vũ Tư như thể vừa nắm được cọng rơm cứu mạng: “Cứu ta với...”

Hạ Nhân nói: “Đừng vội... đã xảy ra chuyện gì?”

“Kẻ thù của ta... chính là hắn, hắn đã đả thương con trai ta!” Thanh Trúc vừa sợ hãi vừa phẫn nộ.

Hạ Nhân nói: “Trước tiên nói cho ta biết, kẻ thù của nàng có tu vi thế nào?”

Nếu tu vi cao, lão tử sẽ lập tức chuồn thẳng.

Có điều khả năng này không lớn. Dù sao Thanh Trúc cũng đã chạy thoát, nếu tu vi đối phương quá cao thì nàng không thể trốn ra được.

“Thần Tôn cảnh tầng mười hai!” Thanh Trúc đầy vẻ sợ hãi: “Chỉ còn một tia nữa là có thể tiến vào Thần Vương cảnh.”

“Có điều, người này là tuyệt thế thiên kiêu, có thể vượt cảnh chiến đấu!”

“Vừa rồi đạo hữu Phi Hạc liều mạng cầm chân hắn, ta mới thoát chết trong gang tấc!”

Hạ Nhân nheo mắt: “Vì sao hắn muốn giết nàng?”

Mặc dù đang nói chuyện, sự chú ý của Hạ Nhân lại tập trung vào hướng Thanh Trúc vừa chạy tới.

“Phu quân ta trước đây là đồng môn sư huynh đệ với kẻ đó. Ta cũng không biết vì nguyên nhân gì, tên khốn kia đã giết đạo lữ của ta, sau đó còn chạy đến nhà chúng ta ép hỏi ta, bắt ta giao ra bảo vật gì đó!”

“Hắn đã đánh con trai ta bị thương!”

“May mà lúc đó đang ở trong tông môn, các đồng môn khác lần lượt chạy tới, tên khốn này cũng không thể tiếp tục làm ác!”

“Thiếp dẫn con rời khỏi tông môn, từ đó trốn tránh khắp nơi!”

“Không ngờ hôm nay lại gặp hắn ở đây!”

“Ta... Trường Sinh đạo hữu, cứu ta...”

“Ta có thể chết, nhưng nhất định phải để con trai ta khôi phục thần khiếu trước!”

Hạ Nhân gật đầu: “Ta không muốn nhúng tay vào nhân quả của người khác!”

“Đúng sai giữa các ngươi không liên quan gì đến ta!”

“Có điều, ta có ấn tượng khá tốt về nàng, có thể giúp nàng một việc!”

Hạ Nhân nói: “Nàng đưa Hồng Mông Tử Khí cho ta. Nếu nàng chết, ta sẽ giúp nàng mang nó ra ngoài, rồi đưa cho con trai nàng sử dụng!”

“Đây là điều duy nhất ta có thể làm!”

“Xin lỗi, ta không làm được!”

Người phụ nữ ngơ ngác nhìn Hạ Nhân suốt mấy nhịp thở, sau đó cười lạnh một tiếng: “Cũng được... hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy!”

“Đây là địa chỉ của con trai ta!” Nàng đưa một ngọc giản và chiếc hộp ngọc đựng Hồng Mông Tử Khí cho Hạ Nhân.

Không may, đúng vào lúc này, trong làn sương mỏng bỗng xuất hiện một người đàn ông mặc đạo bào đỏ sẫm.

Người đàn ông thân hình cao lớn, dung mạo tôn quý, nhưng đôi mắt lại như chim ưng, gắt gao nhìn chằm chằm chiếc hộp ngọc trong tay Hạ Nhân.

Ngay sau đó, chiếc hộp ngọc và ngọc giản đã được Hạ Nhân cất đi.

“Các ngươi đang làm gì?” Người đàn ông nhìn chằm chằm Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Tại hạ đã hứa với đạo hữu Thanh Trúc, giúp nàng một việc nhỏ, thay nàng đưa một món đồ đi!”

“Ân oán giữa các ngươi không liên quan đến ta!”

Không phải Hạ Nhân lạnh lùng, mà là hắn thật sự sợ phải gánh chịu nhân quả.

Thanh Trúc nói đến mức hoa bay đầy trời, nhưng ai biết được rốt cuộc có phải sự thật hay không?

Hạ Nhân không phải chúa cứu thế. Việc tiện tay giúp đỡ thì có thể làm, nhưng hễ liên quan đến nhân quả, thù hận, thậm chí tính mạng con người, hắn tuyệt đối không muốn ôm vào người.

Hạ Nhân kéo Vũ Tư định rời đi.

“Muốn đi?” Người đàn ông áo đỏ dịch chuyển tức thời, chắn trước mặt Hạ Nhân: “Đã hỏi qua ta chưa?”

Đồng tử Hạ Nhân lập tức mở lớn: Khá lắm, tên này vậy mà cũng có thần thông dịch chuyển tức thời?

CHƯƠNG 2307

Tên khốn này ra tay nhanh thật

Hạ Nhân có thể khẳng định, vừa rồi kẻ đó đã thi triển một loại thần thông dịch chuyển tức thời.

Có vài phần tương đồng với Hư Không Tật Động của hắn.

“Phù...” Hạ Nhân hơi điều chỉnh tâm trạng, sau đó mỉm cười nói: “Ngươi chắc chắn có thể ngăn được bọn ta sao?”

Hắn chỉ vào Vũ Tư: “Đây chính là Thần Vương cảnh!”

“Thần Vương cảnh thì sao?” Người đàn ông đầy vẻ tự tin nói: “Chẳng qua chỉ là một tên phế vật Thần Vương cảnh tầng ba mà thôi!”

“Bản công tử cũng đâu phải chưa từng giết!”

Hạ Nhân không khỏi nhìn đối phương bằng con mắt khác!

Tên này vậy mà có thể nhìn thấu tu vi của Vũ Tư?

Hạ Nhân mở Động Hư Chân Mục, muốn xem kẻ này có bao nhiêu thần khiếu.

Tu vi của người đàn ông là Thần Tôn cảnh tầng mười hai, nhưng Hạ Nhân lại không thể nhìn thấy số lượng thần khiếu của hắn.

“Chỉ là tầng tám mà cũng dám nhìn trộm bản tọa?” Người đàn ông nói: “Muốn xem thần khiếu của ta đúng không?”

“Không cần xem nữa, bản tọa nói cho ngươi biết!”

Nghe vậy, đồng tử Hạ Nhân lại hơi co rút: ba mươi ba khiếu.

Đây là một trong số ít những người có tư chất đạt đến Phong Hào Thần Đế mà Hạ Nhân từng gặp kể từ khi tiến vào Thần giới.

Hắn có ba mươi sáu thần khiếu, Hàn Hậu Chỉ có ba mươi bốn, Ân Phán Ương có ba mươi ba.

Tên trước mắt này vậy mà cũng có ba mươi ba khiếu?

“Ta với ngươi không thù không oán!” Hạ Nhân cười lạnh: “Nói đi, ngươi muốn thế nào?”

Người đàn ông nói: “Giao thứ vừa rồi nàng đưa cho ngươi ra đây!”

Hạ Nhân lấy chiếc hộp ngọc ra, nói: “Trong ngọc giản là thông tin cá nhân của con trai nàng ấy, bên trong có địa chỉ của đứa bé, ta không thể cho ngươi xem!”

“Trong chiếc hộp ngọc này là một luồng Hồng Mông Tử Khí!”

“Dùng để chữa thương cho con trai nàng ấy!”

“Không có thứ ngươi muốn đâu!”

“Nếu không tin, ngươi có thể dùng thần niệm kiểm tra!”

“Nếu không có vấn đề gì, ta lập tức rời đi, nhân quả giữa hai người các ngươi ta cũng không can dự!”

Biết đối phương có ba mươi ba thần khiếu, Hạ Nhân càng không muốn dính vào nhân quả này. Đối đầu với một kẻ có đại khí vận là chuyện vô cùng không đáng.

“Không được!” Người đàn ông lắc đầu: “Giao nhẫn của ngươi ra đây, để ta kiểm tra!”

“Ai biết được chiếc hộp ngọc trong tay ngươi có phải vừa mới bỏ vào hay không?”

“Để ta kiểm tra một chút. Xác định không có thứ bản tọa cần, ta sẽ cho ngươi rời đi!”

Hạ Nhân phất tay, thu chiếc hộp ngọc lại, nói: “Nói cho ta biết tên của ngươi!”

Người kia nói: “Bản tọa đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chính là Thánh tử nhà họ Bồ thuộc Thần Hoàng gia tộc của Thần quốc Vấn Đỉnh, Bồ Trường Sinh!”

Trong lúc nói chuyện, một tia sáng thuộc tính hỏa lóe lên giữa mi tâm Bồ Trường Sinh.

Thì ra là thần cách thuộc tính hỏa.

“Ta cho ngươi mười nhịp thở. Trong vòng mười nhịp thở, giao nhẫn ra đây. Sau mười nhịp thở, chết...”

Hạ Nhân lại nói: “Không cần đâu... cho dù là một trăm nhịp thở, ta cũng không giao nhẫn cho ngươi!”

“Trùng hợp thật, đạo hiệu của tại hạ cũng là Trường Sinh...”

Hạ Nhân còn chưa nói hết câu, Bồ Trường Sinh đã bất ngờ tung một quyền về phía hắn.

Chuyện này đã chẳng khác gì đánh lén.

Năng lượng cuồn cuộn trộn lẫn đạo pháp thuộc tính hỏa lập tức ép tới.

Ảo ảnh nắm đấm thuộc tính hỏa lớn hơn một trượng ngưng tụ như vật thật, mang theo ánh sáng nóng rực cùng luồng nhiệt, trực tiếp nện lên người Hạ Nhân.

Hạ Nhân không có bất kỳ thời gian nào để phản ứng.

Hắn không thể phòng ngự trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chỉ đành cắn răng dùng thân thể đỡ lấy một chiêu của đối phương.

Đương nhiên, Hạ Nhân cũng không sợ.

Hắn có thần thông Đoạn Tí Cầu Sinh, cho dù bị người ta một quyền đánh chết cũng chẳng sao, ma huyết sẽ tự động kích phát.

Hơn nữa, ngoài ma huyết ra, Hạ Nhân còn có khôi lỗi thế mạng!

Điều quan trọng là hắn thật sự không tin một kẻ Thần Tôn cảnh lại có thể một quyền đánh chết mình.

Ngay sau đó, Hạ Nhân không né tránh, cũng không phản kích, cứ thế cứng rắn hứng trọn một quyền của đối phương.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh thuộc tính hỏa khổng lồ xuyên qua da thịt, chớp mắt đã đánh thẳng vào cơ thể.

Thân thể Hạ Nhân lập tức bị đánh bay như một viên đạn pháo.

Trong quá trình đó, da thịt hắn nứt toác, thần huyết trào ra khỏi miệng.

Sau đó hắn nặng nề rơi xuống mặt đất cách đó trăm trượng.

Hạ Nhân lại mỉm cười, hơi khó nhọc bò dậy khỏi mặt đất: “Không sao... Vũ Tư...”

“Ngươi vậy mà chưa chết?” Qua lớp sương mù xám mỏng manh, Bồ Trường Sinh nhìn chằm chằm Hạ Nhân.

Trong mắt hắn tràn ngập vẻ khó tin.

“Ta phải giết ngươi...” Thấy Hạ Nhân không sao, Vũ Tư lập tức yên lòng, nhưng cơn phẫn nộ trong lòng nàng lại mãnh liệt chưa từng có.

Không đợi Hạ Nhân có bất kỳ động tác hay chỉ thị nào, nàng đã bước thẳng ra, rút một thanh trường kiếm chém xuống đỉnh đầu Bồ Trường Sinh.

Khóe miệng Bồ Trường Sinh lập tức nhếch lên một nụ cười!

Tên này không biết lấy từ đâu ra một lá thần phù, sau đó lập tức kích phát, ném thẳng về phía Vũ Tư.

“Không ổn...” Hạ Nhân hét lớn.

Sau đó hắn thi triển Hư Không Tật Động, chắn trước mặt Vũ Tư, trong nháy mắt trút toàn bộ thần lực trong cơ thể vào Ngũ Hành Hành Quân Tán!

Bởi vì Hạ Nhân nhìn thấy lá thần phù mà tên Bồ Trường Sinh này kích phát lại là cực phẩm lục phẩm.

Vũ Tư tuyệt đối không thể chống đỡ được đòn này.

Ngay sau đó, sáu quả cầu lửa nóng rực bay tới.

Những quả cầu lửa này không còn đỏ thẫm nữa, màu sắc đã biến thành vàng kim, thậm chí còn hơi ngả đen.

Quả cầu lửa đầu tiên hung hăng nện lên chiếc ô phòng ngự của Hạ Nhân.

Ba quả cầu lửa trực tiếp đánh tan phòng ngự của Ngũ Hành Hành Quân Tán được Hạ Nhân dùng toàn bộ thần lực撑ra.

Nhưng dù thế nào đi nữa, một nửa sức mạnh của đòn này quả thực đã bị phòng ngự ngăn lại.

“Mở!” Đúng lúc này, thần kiếm trong tay Vũ Tư cũng chém xuống, bổ mạnh về phía ba quả cầu lửa còn lại.

Vũ Tư dùng một kiếm chém rụng hai quả cầu lửa.

Chỉ còn quả cuối cùng nổ ầm tới.

Trên mặt Hạ Nhân lộ ra vẻ cay đắng, sau đó không chút do dự kéo Vũ Tư sang bên cạnh, dùng thân thể mình chống đỡ quả cầu lửa cuối cùng.

Thân thể Hạ Nhân lại bị đánh bay hàng trăm trượng.

Giờ phút này, trong lòng Hạ Nhân thật sự ngập tràn uất ức.

Đây là trận đánh nghẹn khuất nhất mà hắn từng trải qua, còn bị động hơn cả lần đầu tiên giao chiến với Hàn Hậu Chỉ.

Thế nhưng sau đòn này, Hạ Nhân vẫn chưa chết!

Dù sao đây cũng chỉ là một phần sáu uy lực công kích của lá thần phù cực phẩm!

Hơn nữa, tuy tu vi hiện giờ của Hạ Nhân chỉ là Thần Tôn cảnh tầng tám, nhưng cảnh giới luyện thể của hắn lại là Thần Vương cảnh hàng thật giá thật, không... phải nói là Vu Vương cảnh mới đúng.

Vì vậy, dù hắn cứng rắn đỡ lấy đòn tấn công của đối phương, ma huyết Đoạn Tí Cầu Sinh vẫn chưa bị kích phát.

Nhưng thương thế trên người hắn lại càng nặng hơn!

Có điều cũng không sao, thần huyết trong cơ thể vận chuyển một vòng, những thương thế trông có vẻ nghiêm trọng kia gần như đã khôi phục trong chớp mắt.

“Vẫn chưa chết?” Thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bồ Trường Sinh tối sầm: “Đáng chết, đáng chết... Lãng phí mất một lá thần phù cực phẩm của lão tử, vậy mà các ngươi vẫn chưa chết?”

Hạ Nhân phất tay, lấy một kiện thần khí cửu phẩm ra.

Không phải Hạ Nhân đánh không lại. Sở dĩ hắn chật vật như vậy, một mặt là vì đối phương vô sỉ đánh lén, ra tay trước khiến Hạ Nhân mất tiên cơ.

Mặt khác, đối phương lại trực tiếp ném thần phù cực phẩm ngay ở chiêu thứ hai.

Thật ra Hạ Nhân cũng có thể ném thần phù cực phẩm lục phẩm.

Nhưng mà... mẹ nó, hiện giờ Thần Vương cảnh ta còn có thể giết trong chớp mắt, bảo ta dùng thần phù lục phẩm để đánh một tên Thần Tôn cảnh ư?

Ít nhiều cũng có cảm giác dùng dao mổ trâu giết gà.

Hai nguyên nhân cộng lại mới khiến hắn trông chật vật đến vậy.

+18, chúc ngủ ngon, hôm nay hết rồi, ngày mai bù!